

Arrest

nr. 302 637 van 4 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-Y. CARLIER
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat J. CARLIER en van attaché A. VAN STEEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 15 september 2019, dient op 18 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 17 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 2 september 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 19 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 7 maart 2022 verklaart de commissaris-generaal het volgend verzoek

niet-ontvankelijk. De Raad verwerpt het daartegen ingediende beroep op 20 september 2022 bij arrest nr. X.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 19 december 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 12 oktober 2023 verklaart de commissaris-generaal het volgend verzoek niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend worden verstuurd op 13 oktober 2023 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u een Baluch afkomstig uit Sistan en Baluchistan (Iran). Op 18 september 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen het volgende: U groeide op in Ghasreghand en woonde, na uw huwelijk op 13-jarige leeftijd met M.S.T., in Talang. Uw vader had een huis in beide dorpen. Met uw man heeft u vier kinderen. Uw man sloeg u geregeld. U erfde een stuk grond van de kinderloze zus van uw vader, waarvan u de helft later aan uw broer A. schonk. Zes of zeven jaar geleden wou uw schoonmoeder dat stuk grond inlijven en ze stelde voor dat Z., de zus van uw man, met uw broer A. zou trouwen. Drie à vier dagen later liet A. weten dat hij niet wilde trouwen en hij vroeg aan uw schoonvader om het probleem te bespreken. Dit gebeurde 's nachts in een veld. Uw schoonvader, uw broer A. en vier neven waren bij dat gesprek aanwezig. Uw schoonmoeder stuurde D.K., de broer van uw man, tevens naar het veld om uw schoonvader te beschermen. D.K. schoot daarop in het donker op de aanwezigen en doodde zo iedereen. 's Nachts vernam u dat uw schoonvader gedood was, hij werd de volgende ochtend vroeg meteen begraven. U kreeg die ochtend pas te horen dat uw broer tevens gedood was. Op de begrafenis van uw schoonvader verbood uw schoonfamilie u naar de begrafenis van uw broer te gaan, dit zou uw schoonfamilie te schande brengen en u zou niet meer mogen terugkeren naar huis. U deed dit echter toch en ging vervolgens naar uw vaders huis in Talang met uw twee jongste kinderen. De volgende dag vluchtten uw twee oudste kinderen naar u toe. Zij werden echter opnieuw meegenomen door uw neef A., tevens de mullah van het dorp. Met uw moeder ging het niet goed. Uw man liet via de mullah weten dat hij zijn twee jongste kinderen terug wilde. U weigerde echter daar u ook uw oudste kinderen bij u wilde hebben. Z., uw buurvrouw tijdens uw huwelijk, kwam langs en vertelde dat uw twee oudste kinderen werden geslagen en rookten. U stapte daarop naar de politie om uw kinderen terug te eisen. U kreeg echter te horen dat de politie slechts in actie kon komen als u de schriftelijke toestemming van de mullah had. U ging echter niet naar uw neef om dergelijke toestemming te vragen. Drie dagen later ging u nogmaals naar de politie waar u hetzelfde verhaal te horen kreeg. Eén week later kwam uw neef A. bij u langs om te vragen waarom u naar de politie was gestapt. U had de eer van de familie ernstig geschonden door als vrouw naar de politie te stappen. Vier maanden na de dood van uw broer overleed uw moeder. Op de begrafenis van uw moeder vertelde de vader van Z. dat u moest vertrekken uit uw vaders huis, omdat u niet meer veilig was daar. Hij bracht u samen met uw twee jongste kinderen naar het huis van Z. zus op een berg waar u ongeveer een maand bleef. De situatie werd echter nog gevaarlijker en Z. vader bracht u daarop naar zijn tuinen op een andere berg, waar u drie à vier maanden bleef. Uw twee oudste kinderen verbleven al die tijd bij uw schoonfamilie. Uw schoonfamilie wist niet waar u was en vermoedde dat u naar Pakistan was vertrokken. Uiteindelijk slaagde Z. broer A. erin om uw oudste kinderen naar u toe te brengen in de tuinen van zijn vader. A. bracht u met uw vier kinderen naar Chabahar waar u de bus naar Teheran nam. U verbleef in Teheran in Golistan waar u ongeveer twee à drie maanden bleef en werkte in de pistachesector. Vandaar trok u naar een ander dorp, dicht bij de grens met Turkije waar u ongeveer twee maanden bleef en tevens werkte. U ontmoette daar een smokkelaar die u met de auto de grens met Turkije overbracht. Aan de grensovergang zelf was niets te zien, de smokkelaar zei enkel dat het de grens was. In Turkije aangekomen nam u de bus naar Istanbul. Z. verwittigde u dat uw schoonfamilie nog altijd naar u op zoek was. In Istanbul bleef u zeven maanden totdat u er in slaagde met behulp van een smokkelaar naar Servië te reizen. U en uw kinderen gebruikten hiervoor jullie eigen paspoorten die u had meegenomen uit Iran. Vanuit Servië reisde u naar Bosnië waar u terecht kwam in een opvangcentrum. U verbleef er een jaar en deed verschillende pogingen om verder te reizen. Bij een van deze pogingen werd u tegengehouden door de Kroatische politie, werd uw paspoort verscheurd en uw rugzak in het water gegooid. Na een jaar lukte het uiteindelijk om Bosnië te verlaten. U reisde via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 15 september 2019 aankwam en op 18 september 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Na uw aankomst in België werden de zus en de schoonbroer van Z., een van de slachtoffers van D.K., aangevallen door uw schoonfamilie. De zus van Z. werd geslagen en de schoonbroer van Z. werd met benzine overgoten. Ze werden door uw schoonfamilie ervan beschuldigd u geholpen te hebben om uw kinderen terug te krijgen. U vreesde bij terugkeer vermoord te worden door uw schoonfamilie daar u hen te schande heeft gebracht door hun huis

te verlaten om naar de begrafenis van uw broer A. te gaan. U vreesde tevens voor uw kinderen daar zij aan uw kant stonden en u geholpen hebben. Na uw eerste persoonlijk onderhoud nam u contact met uw broer in Oman om aan uw identiteitsdocumenten te geraken. Het lukte om via een vriend Reswan, die in Pasa Bandar woont, om een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en die van uw kinderen te bekomen. R. vertelde tevens dat hij te horen had gekregen dat uw dadelbomen in brand waren gestoken en uw schapen en geiten verkocht werden door uw schoonfamilie. Op 17 december 2020 nam het CGVS een weigeringsbeslissing in uw dossier. Deze beslissing werd op 2 september 2021 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 19 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U bleef bij uw verklaringen die u deed in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en voegde enkele documenten toe om uw verklaringen te ondersteunen. Zo legde u een kopie neer van uw geboorteboekje en identiteitskaart, een kopie van het geboorteboekje en paspoort van uw broer die in Oman verblijft, een kopie van een uittreksel van uw trouwboekje, een kopie van een attest van een geschillenraad d.d. 17 augustus 2017 waarin vermeld wordt dat er een geschil is ontstaan binnen de familie omwille van uw broer A. waardoor u gescheiden bent van uw man, een kopie van echtscheidingscertificaat, en een kopie van de identiteitskaart van uw ex-man. U vreest voor uw leven en dat van uw kinderen door uw ex-man en zijn familie. Daarnaast vreest u dat uw dochter net als u op jonge leeftijd zal moeten trouwen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich onvoldoende bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u Baluchi spreekt en verstaat en dus best nood heeft aan een tolk die de taal Baluchi machtig is (Vragenlijst bijzonder procedure noden DVZ, afgenomen op DVZ, d.d. 10.01.2022). Uw verklaringen werden op de DVZ echter afgenomen in het bijzijn van een tolk die de taal Farsi machtig is. U verklaarde aan het eind van dat gesprek, nadat uw verklaringen aan u werden voorgelezen in het Farsi, akkoord te gaan met de verklaringen die u had afgelegd (Verklaring volgend verzoek, afgenomen op DVZ, d.d. 10.01.2022). U gaf bovendien aan voor de DVZ dat u de taal Farsi voldoende beheerst om de problemen die tot uw vlucht hebben geleid te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring betreffende procedure, afgenomen op DVZ, d.d. 10.01.2022). Bijgevolg kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS afgewezen werd omdat er omwille van tegenstrijdige en incoherente verklaringen geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerd vluchtrelaas en uw daaraan gekoppelde beweerd illegale vertrek uit Iran. Dit en het feit dat u uw actuele burgerlijke stand geenszins kon aantonen, deed besluiten dat u legaal het land kon verlaten, wat er op wees dat u niet (langer) verbonden was aan een (conservatieve) echtgenoot, waardoor er geen actueel risico kon afgeleid worden uit uw bewering in het verleden ooit slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 2 september 2021. De Raad stelde tevens dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie van Balushi-vrouwen niet volstaat om internationale bescherming te kunnen genieten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale

bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan.

U beroept zich op dezelfde motieven zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 20) en legt ter ondersteuning van deze motieven nieuwe documenten voor. Geen van deze documenten is evenwel van aard om de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek te wijzigen, integendeel. De inhoud van de documenten die u neerlegt in onderhavig verzoek blijkt immers niet overeen te komen met uw verklaringen. U beweerde tijdens uw eerste verzoek d.d. 18 september 2019 dat u nog steeds getrouwd was met M.S.T. (NPO I eerste verzoek, p. 6). Ook in uw verzoekschrift tot beroep d.d. 14 januari 2021 tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS verwijst u naar M.S.T. als uw echtgenoot (verzoekschrift, p. 7). Dat u nu een echtscheidingscertificaat d.d. 8 augustus 2017 neerlegt mag dan ook verbazen. Verder blijkt uit het ingediende echtscheidingscertificaat en het attest van de geschillenraad d.d. 17 augustus 2017 dat uw man geen enkele van uw vier kinderen onder zijn hoede nam. U stelde echter tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw man uw twee oudste zonen bij zich hield en de twee jongste ook terug opeiste (NPO I eerste VIB, p. 17). Het geheel aan vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste en uw huidige verzoek noopt er aldus toe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw verklaringen aangaande uw vluchtmotieven en uw burgerlijke staat. Bijgevolg heeft u evenmin de vrees in hoofde van uw kinderen ten gevolge van het beweerde familie-conflict aannemelijk gemaakt.

Wat betreft uw vrees dat uw dochter net zoals u op jonge leeftijd zal moeten huwen, moet opgemerkt worden dat u, gelet op het geheel aan vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste en tweede verzoek inzake de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw burgerlijke staat, niet aannemelijk heeft gemaakt dat u afkomstig bent of nog gebonden bent aan een conservatieve (schoon-)familie, waardoor er niets op wijst dat uw dochter op jonge leeftijd dient te huwen.

De overige documenten staven louter uw identiteit, de identiteit van uw broer, de identiteit van uw ex-man en aan het feit dat u getrouwd bent geweest, elementen die op zich niet ter discussie staan.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van de artikelen 18, 19 § 2, 42 § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 14 van het Koninklijk Besluit houdende de vaststelling van bepaalde de elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980, van artikel 15 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat zij verschillende nieuwe documenten heeft, met name een kopie van een verslag van *Human Rights Watch* van 12 oktober 2022, een verslag van *Amnesty International* en een paar artikels over de algemene situatie van Baluchen in Iran. Zij stelt haar nieuwe beschermingsverzoek te steunen op gebeurtenissen die in september 2022 in Iran, in het bijzonder in Sistan-Baluchistan hebben plaatsgevonden. Tijdens haar interview op de DVZ heeft zij uitgelegd dat de Iraanse autoriteiten momenteel veel Baluchen doden en dat zij als alleenstaande Baluch-vrouw geen hulp krijgt. Zij meent dat het noodzakelijk was om haar te horen omtrent die algemene situatie die ontstaan is in september 2022, namelijk na haar eerste twee verzoeken. Uit algemene informatie blijkt volgens haar duidelijk dat personen van Baluch-afkomst, in het bijzonder vrouwen, de sociale groep waartoe zij behoort, sinds september 2022 een grotere kans lopen om te worden vervolgd. Sinds midden 2022 worden volgens haar restrictieve wetten tegen vrouwen in Iran nog strenger toegepast, wat geleid heeft tot protesten in het hele land waartegen de nationale autoriteiten, met name in haar herkomstregio Sistan-Baluchistan, met geweld optraden. Dit heeft tot gevolg dat de vrees voor vervolging voor Iraanse vrouwen is toegenomen. Ook vandaag nog zijn protesten en arbitraire arrestaties van vrouwen actueel. Uit de beslissing blijkt volgens haar niet dat dit element in overweging werd genomen door de commissaris-generaal. Zij meent dat dit wel degelijk een nieuw element betreft die de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling. Mensen van Baluch afkomst worden volgens haar al lange tijd gediscrimineerd en onderdrukt door de Iraanse autoriteiten.

Zij verwijt de commissaris-generaal geen analyse te hebben gemaakt van de veiligheidssituatie in haar regio van afkomst, namelijk Sistan-Baluchistan sinds september 2022.

Omwille van haar afkomst en geslacht vreest zij ernstige schade te zullen lopen door toedoen van de Iraanse autoriteiten. Zij wijst erop dat haar raadsman per schrijven van 7 november 2022 ook een deel van de COI Focus Pakistan heeft neergelegd en wijst erop dat het risico op willekeurig geweld nog groter is in Sistan-Baluchistan omwille van zijn geografisch positie.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 13 van het EVRM, van artikel 15 van de richtlijn en van de artikelen 18, 19, 41 §2 van het Handvest.

Zij betoogt nooit de mogelijkheid te hebben gekregen zich uit te drukken in een taal die zij voldoende beheerst om haar asielrelaas te kunnen vertellen. Zij stelt dat zij werd bijgestaan door een tolk Farsi, terwijl zij slechts enkele woorden Farsi spreekt en zij zich wenste uit te drukken in haar moedertaal, het Baluchi, of bij gebrek hieraan met de hulp van een Urdu tolk. Elke tussenkomst moest door minstens twee tolken worden vertaald.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende nieuwe stukken

- COI Focus Pakistan;
- Amnesty International Verslag.

4. Juridisch kader

4.1. Verzoeksters kritiek is in essentie gericht op de wijze waarop haar volgend verzoek om internationale bescherming werd beoordeeld en tegen de manier waarop geoordeeld wordt of er al dan niet “nieuwe elementen” werden aangevoerd.

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

4.3. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans

aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek oordeelt de Raad in zijn arrest nr. 260 036 van 2 september 2021, in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal van 17 december 2020, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen. De verklaringen inzake de door haar geschetste omstandigheden van vertrek worden beschouwd als ongeloofwaardig, gelet op verschillende incoherenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. Inzake de verklaring van verzoekster dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld sluit de Raad zich in het arrest aan bij de vaststelling dat zelfs als zou dit het geval zijn geweest, dan nog opgemerkt dient te worden dat zij geenszins haar actuele burgerlijke staat heeft aangetoond en dat niet uitgesloten is dat zij intussen gescheiden is of weduwe geworden is. Verzoekster ging niet in cassatieberoep tegen voormeld arrest.

5.2. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming beroept verzoekster zich opnieuw op dezelfde motieven zoals uiteengezet in het kader van haar eerste verzoek. Zij vreest dat haar dochter net zoals zijzelf op jonge leeftijd zal moeten trouwen. Ze legt ter ondersteuning van de aangehaalde motieven bijkomende documenten voor, namelijk een kopie van haar geboorteboekje en identiteitskaart, een kopie van het geboorteboekje en paspoort van haar broer die in Oman verblijft, een kopie van een uittreksel van haar trouwboekje, een kopie van een attest van een geschillenraad d.d. 17 augustus 2017 waarin vermeld wordt dat er een geschil is ontstaan binnen de familie omwille van verzoeksters broer A. waardoor ze gescheiden is van haar man, een kopie van een echtscheidingscertificaat en een kopie van de identiteitskaart van haar ex-man. De Raad oordeelt in zijn arrest nr. 277.652 d.d. 20 september 2022 in navolging van de commissaris-generaal dat de inhoud van de door verzoekster neergelegde documenten haar verklaringen niet ondersteunen. In de mate waarin verzoekster verwijst naar de procedure en de bijstand van tolken in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat dit werd afgehandeld en zijn arrest hierover gezag van gewijsde heeft. Er wordt nog geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde welk nadeel zij ervan zou hebben ondervonden bij de DVZ te zijn bijgestaan door een tolk Farsi en welk belang zij zou hebben bij dit middelonderdeel.

5.3. In het kader van haar derde beschermingsverzoek herhaalt verzoekster dat zij nog steeds vreest vermoord te zullen worden door haar familie en dat haar minderjarige dochter zal moeten trouwen op een jonge leeftijd. Zij geeft aan dat zij geen plek zal hebben in Iran en er door niemand zal worden geholpen bij de zorg voor haar kinderen. Zij voegt nog toe dat zij als alleenstaande vrouw en als Baluch niet geholpen zal worden door de Iraanse autoriteiten die op dit moment veel Baluchen doden (AD CGVS, Verklaring Volgend verzoek, 30.01.2023, punt 17 en 23).

5.4. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.4.1. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

5.3.2. In voorliggend verzoekschrift brengt verzoekster geen overtuigende argumenten bij die het geheel van motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht, kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij, zoals hierna zal blijken in gebreke blijft.

5.3.2.1. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om

internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

5.3.2.2. Verzoekster geeft aan dat haar problemen nog steeds actueel zijn en toont hiermee niet aan dat er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk vergroten om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Ook waar zij opnieuw opwerpt dat zij als alleenstaande Baluch- vrouw problemen zal ondervinden in Iran, betreft dit een element dat reeds beoordeeld werd in 's Raads arrest nr. 260.036 van 2 september 2021 dat gezag van gewijsde heeft. Hierin werd geoordeeld wat volgt: *“Verder duidt de Raad erop dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst voor vrouwen en Baluch niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”* Ook in het kader van haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot een verwijzing naar algemene informatie, waar zij bij haar verzoekschrift een COI Focus Pakistan en een verslag van Amnesty International voegt. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, waaruit bovendien niet blijkt dat iedere Baluch afkomstig uit Iran in aanmerking moet komen voor de vluchtelingenstatus, kan geen afbreuk kan doen de reeds gemaakte beoordeling van de Raad. Het louter volharden in haar problemen is bovendien onvoldoende om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas om te buigen. Verzoekster brengt geen enkele verklaringen of documenten bij die beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

5.3.2.2. Waar zij in het verzoekschrift opnieuw opwerpt dat zij niet werd bijgestaan in een taal die zij begrijpt, blijkt nochtans uit de ‘verklaring volgend verzoek’ dat zij in staat was verklaringen af te leggen in het kader van haar derde beschermingsverzoek met bijstand van een tolk Farsi. Bovendien werd omtrent verzoekster kritiek reeds het volgende geoordeeld in 's Raads arrest nr. 277.652: *“Waar verzoekster aanvoert dat zij bij het indienen van haar volgend verzoek om internationale bescherming werd gehoord op 10 januari 2022 en documenten heeft moeten ondertekenen in een taal die zij niet kende met bijstand van een tolk Farsi, terwijl zij had meegedeeld dat zij deze taal niet voldoende beheerste, en zonder bijstand van haar advocaat, merkt de Raad het volgende op.*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op de bijlage 26quinquies van verzoekster (administratief dossier, stuk 5, inventaris en documenten DVZ) d.d. 19 november 2021 werd vermeld dat zij om bijstand verzocht van een tolk Farsi. Uit een brief van haar advocaat van 9 december 2021 blijkt dat deze verzoekt om een tolk Baluchi, gezien verzoekster slechts enkele woorden Farsi spreekt (adm. dossier, stuk 5, inventaris en documenten DVZ) en uit de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” van 10 januari 2022 (adm. dossier, stuk 5, inventaris en documenten DVZ) blijkt ook dat verzoekster zegt dat ze Baluchi spreekt en verstaat en dus “best” nood heeft aan een tolk Baluchi. Uit de verklaringen van de verwerende partij ter terechtzitting van 17 augustus 2022 blijkt dat er geen tolken Baluchi beschikbaar zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster geregistreerd en documenten in ontvangst genomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Hieruit blijkt dat verzoekster zich op dezelfde elementen beroept als bij haar vorig verzoek en dat zij hoofdzakelijk bijkomende documenten wenst in te dienen. Verzoekster betwist dit niet in het verzoekschrift, zodat zij niet aantoont welk nadeel zij ervan zou hebben ondervonden bij de DVZ te zijn bijgestaan door een tolk Farsi en welk belang zij zou hebben bij dit middelonderdeel.” Verzoekster brengt thans geen verklaringen bij die voorgaande beoordeling kunnen ombuigen. Zij is ook in dit verband niet in staat nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk verhogen om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster evenmin stukken heeft neergelegd die voorgaande vaststellingen kunnen doen ombuigen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). Een brief die werd opgesteld door A.C. van het opvangcentrum vermeldt louter dat verzoekster een respectvolle dame is, doch spreekt zich niet uit over haar vrees. Het medisch attest toont aan dat verzoekster een positieve evolutie maakt post-operatie en vertoont evenmin enig verband met haar vermeende vrees bij terugkeer naar Iran. De documenten zijn aldus geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Verzoeksters betoog is niet van die aard om de motieven in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen. De motieven in de bestreden beslissing blijven integraal overeind.

5.4. Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

5.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Alles samen genomen wordt de commissaris-generaal bijgetreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster werd voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het huidige volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk worden verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

5.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De commissaris-generaal heeft het volgende verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO